

докоснатъ до нея и ни една ржка не излѣе изъ нея вино въ честъ на боговетѣ.

И той хвърли скъпия сждъ на каменнитѣ плочи, по-сипани съ лилови цвѣтя и съ шафранъ, сждътъ се разби на малки късове, а Петроний, като видѣ наоколо си изумени лица, каза:

— Приятели мои, веселѣте се, намѣсто да се изумлявате. Старостѣта, безсилието — това сж печални другари на послѣднитѣ години отъ живота. Но азъ ще ви дамъ добъръ примѣръ и добъръ свѣтъ: можете да ги не чакате и, прѣди тѣ да се явѣтъ, свѣршете, както азъ свѣршвамъ.

— Какво искашъ да правишъ? — съ безпокойство попитахъ нѣколко гласа.

— Азъ искамъ да се веселѣхъ, да пиѣхъ вино, да слушамъ музика, да гледамъ тия божествени чѣрти, които виждате до мене, а послѣ да заспѣхъ, увѣнчанъ съ цвѣтя. Азъ вече се простихъ съ цезаря, не искате ли да чуετε какво му писахъ на прощаванье?

Като каза това, той извади изъ подъ пурпурната възглавница едно писмо и захванъ да чете слѣдующето:

„Азъ знаѣхъ, о, цезарю, че ти съ нетѣриѣни очаквашъ моето пристигание и че твоето вѣрно сърдце на приятелъ деня и ноця тѣжи за мене. Азъ знаѣхъ, че ти би ме обсипалъ съ дарове, би ми повѣрилъ префектурата на преторианцитѣ, а на Тигелина би заповѣдалъ да бѣде онова, за което боговетѣ сж го създали, т. е. надзирателъ на мулетата въ земи-тѣ, които ти получи слѣдъ убийството на Домиция. Прости ми, обаче, защото, кълнѣхъ ти се въ Гадеса, т. е. въ сѣвѣнитѣ на майка ти, жена ти, братята и сестритѣ ти, че не можъ да дойдѣ при тебе. Животѣтъ е едно велико благо, драгий ми, а азъ отъ това благо съумѣхъ да избержъ най-добритѣ драгоцѣнности, но и въ живота има нѣща, които не можъ да истѣрпѣхъ. О! не мисли, моля те, че ме възмуцава това, дѣто ти уби мѣйка си, и жена си, и брата си, дѣто запали Римъ и испрати въ Еребъ всички добри хора въ твоето господарство. Не, правнуче на Хроноса. Смъртѣта е неизбѣжна за човѣцитѣ, а отъ тебе други постѣпки не можеше да се очакватъ. Но да изхабвамъ своя слухъ въ продължение още на много години отъ твоето пѣние, да гледамъ твоятъ домициевски коремъ на тия тънки крака, да слушамъ свирнята ти, декламациитѣ ти и поемитѣ ти, — его кое прѣвишава моитѣ сили и ми възбуди желанието да умрѣхъ. Римъ си затиква ушитѣ, като те слуша, свѣтътъ ти се смѣе, а азъ не искамъ и не можъ повече да се мѣча зарадъ тебе. Виението на Цербера, милий ми, макаръ да прилича на тво-